

Arrest

nr. 115 689 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit Buco Zau, provincie Cabinda, waar u geboren werd op 5 maart 1981. Uw vader was militair bij het FLEC. Op uw 14 of 16 jaar vertrok u naar Luanda en u keerde lange tijd niet terug naar uw ouders in Cabinda. U bouwde een leven op in Luanda, u volgde er onderwijs tot het achtste jaar en had er een vriendin. Haar volledige naam is (D.S.J.F.) (CG 1310609), maar u noemde haar (J.). U leerde haar kennen omdat ze in dezelfde wijk woonde als u – in Zango – en ze verkocht gebakjes voor haar huis, die u regelmatig kocht. Sinds 2010 hadden jullie een relatie. Eind 2010 zei u haar dat u uw ouders zou opzoeken in Buco Zau en met hen de feestdagen zou doorbrengen. U besloot echter om tot in maart 2011 bij uw ouders te blijven. Uw vriendin wist niet van deze plannen. In februari 2011 viel de politie binnen in uw ouderlijk huis, ze

waren op zoek naar uw vader en uw broer (A.), leden van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging FLEC. U werd verward met (A.) en samen met uw ouders meegenomen naar een plaats in het woud in Maiombe. Er stonden paalwoningen waar u werd vastgehouden met andere leden van het FLEC of mensen die gerelateerd werden aan het FLEC. Ook (Ad.) was daar, hij was een vriend van uw vader en lid van het FLEC. Uw vader werd gefolterd tot de dood en ook u zelf onderging verschillende foltering. Toen uw voet gebroken was werd u naar een medische hulppost gebracht, waar u samen met (L.), een andere gewonde gevangene, kon ontsnappen. U verbleef sinds juli of augustus 2011 met (L.) bij zijn grootouders in Miconje, in de buurt van Buco Zau. Uw vriendin (J.) had intussen al bijna anderhalf jaar niets meer van u gehoord en besloot naar u op zoek te gaan. Ze vond u in Miconje in augustus 2012 en nam u mee terug naar Luanda. Eens in Luanda verbleef u opnieuw in Zango, in uw eigen verblijf, terwijl uw vriendin bij haar moeder verbleef. Ze regelde jullie vlucht uit Angola via een oude vriend, (M.). Op 4 of 5 januari 2013 vertrok u uit Luanda, u kwam op 7 januari 2013, een maandag, in België aan. Op 9 januari 2013 vroeg u asiel aan. Uw vriendin (D.S.J.F.) (CG 1310609) is op 2 mei 2013 in België bevallen van jullie dochter.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde gearresteerd te zijn vanwege de betrokkenheid van uw vader en uw broer (A.) bij het FLEC (zie gehoorverslag CGVS (D.C.F.A.D.) p.11, 12, 15).

Hoewel u volgens uw verklaringen sinds juli of augustus 2011 niet meer in handen van de politie was (zie CGVS (D.C.) p.16), besloot u pas op 4 of 5 januari 2013 Angola te verlaten (zie CGVS (D.C.) p.13), bijna anderhalf jaar nadat u ontsnapt was uit detentie. Dit **laattijdig vertrek uit uw land van herkomst** plaatst reeds vraagtekens bij de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Men zou immers verwachten dat u alles in het werk gesteld zou hebben om – op welke manier dan ook – Angola te verlaten, indien u werkelijk geloofde dat u verdere vervolging door de Angolese overheid riskeerde.

Uw verklaringen over de betrokkenheid van uw vader en broer bij het FLEC komen weinig overtuigend over.

U stelt dat uw vader voor het FLEC werkte (CGVS (D.C.) p.11), samen met een vriend van hem, (Ad.) (CGVS (D.C.) p.15, 20), en met uw broer, (A.) (CGVS (D.C.) p.12, 20). Verder verklaart u dat uw vader verantwoordelijk was voor een afdeling van zijn regio (CGVS (D.C.) p.19) en dat hij thuis publicitair materiaal bewaarde om uit te delen tijdens bijeenkomsten van het FLEC, zoals T-shirts. Gevraagd wat hij concreet deed voor het FLEC, stelt u enkel dat hij een chef was, die mannen had die hem beschermden en altijd gewapend waren (CGVS (D.C.) p.19). U weet verder niet wat hij buitenshuis deed, en wat uw broer juist deed weet u evenmin (CGVS (D.C.) p.19). Ook de huidige situatie van het FLEC in Cabinda kan u slechts beperkt toelichten. U stelt dat zij ijveren voor de onafhankelijkheid van Cabinda (CGVS (D.C.) p.19). Gevraagd wat de beweging concreet doet om zijn objectieven te bereiken stelt u dat ze strijden om hun grondgebied te beschermen (CGVS (D.C.) p.19). Gevraagd wat ze dan op dit moment doen in Cabinda, of er bv. nog vaak gevechten zijn met het Angolese leger, bent u weigerachtig met antwoorden en stelt u in plaats daarvan voor dat ik er zelf eens ga kijken. Opnieuw gevraagd of u weet wat voor acties het FLEC op dit moment onderneemt, stelt u dat u er niet op uitstap ging, maar er geboren bent en van daar afkomstig bent (CGVS (D.C.) p.19). **Deze vage en terughoudende verklaringen komen weinig doorleefd over.** Ten slotte stelt u dat er gevechten wordt en verwijst u naar de kolonisatie door Portugal. U kan Nzita Tiago als algemeen leider van het FLEC noemen. U kan geen concrete acties van het FLEC noemen, recente noch oudere (CGVS (D.C.) p.20). Aangezien u stelt uit een gezin te komen waarvan de leden reeds generaties lang voor de onafhankelijkheid van Cabinda strijden (CGVS (D.C.) p.23) en verklaart verward te zijn geweest met uw broer en omwille van zijn (en uw vaders) betrokkenheid bij het FLEC gearresteerd en gefolterd te zijn, zou men nochtans verwachten dat u een meer dan gemiddelde interesse aan de dag zou leggen voor de concrete situatie van het FLEC in Cabinda. U stelt dat er tijdens de verkiezingen al een aanslag was op uw vader, maar kan hierover geen details geven (CGVS (D.C.) p.20), noch kan u verklaren waarom hij gevisieerd werd tijdens deze aanslag, u stelt enkel dat hij streed bij het FLEC (CGVS (D.C.) p.20). Gevraagd of u weet wat de aanleiding was van de arrestatie in februari 2011, waarbij u zelf verward werd met uw broer, stelt u enkel dat uw vader en uw broer van het FLEC waren (CGVS (D.C.) p.23). Opnieuw gevraagd wat de concrete aanleiding was (CGVS (D.C.) p.23) stelt u nu dat de politie vragen stelde over wapens, maar u kan niet toelichten wat uw vader en broer te maken hadden met wapens, tenzij uw verklaring dat ze de wapens opnamen als militair bij het FLEC (CGVS (D.C.) p.24). Nochtans verklaarde u eerder al dat uw vader steeds gewapende bescherming had (CGVS (D.C.) p.19) en dat hij er steeds voor uitkwam lid te zijn van het FLEC (CGVS (D.C.) p.20). Men zou dus verwachten dat u de concrete aanleiding voor deze arrestatie zou kunnen toelichten, of minstens van de aanslag die

voordien op uw vader plaatshad, indien u niet meer de gelegenheid had om tijdens jullie detentie in 2011 er achter te komen waarom hij in februari 2011 gearresteerd werd.

Wat betreft uw detentie in Maiombe zijn uw verklaringen eveneens lacuneus en weinig coherent.

U verklaarde dat u na uw arrestatie samen met uw vader en uw moeder naar Maiombe werd gebracht en dat uw vader daar iedereen bleek te kennen, aangezien ze allemaal lid waren van het FLEC (CGVS (D.C.) p.15). Gevraagd of u mensen kan noemen die lid zijn van het FLEC, stelt u enkel (Ad.), uw broer (A.) en uw vader te kennen, aangezien u zelf geen lid was (CGVS (D.C.) p.20). Het is weinig aannemelijk dat u tijdens uw verblijf bij uw ouders, waar uw vader steeds omringd werd door gewapende beschermers, of tijdens uw detentie, waar iedereen volgens uw verklaringen van het FLEC was, geen enkel ander lid van het FLEC bij naam zou hebben leren kennen. U verbleef enkele maanden in detentie (van februari 2010 tot juli of augustus 2011, CGVS (D.C.) p.15, 16) en werd daar opgesloten met verschillende personen in één cel (CGVS (D.C.) p.23). Toch stelt u geen namen van celgenoten te kunnen noemen (CGVS (D.C.) p.24). Nochtans bevestigt u nadien dat de persoon met wie u samen ontsnapte ook bij u in de cel zat en dat zijn naam (L.) was (CGVS (D.C.) p.24). Hoewel u ongeveer een jaar bij hem stelt verbleven te hebben (CGVS (D.C.) p.6, 7), kan u zijn volledige naam niet noemen, noch weet u of hij werkelijk lid was van het FLEC. Omwille van het bovenstaande kan er nog weinig geloof gehecht worden aan uw bewering van februari 2010 tot augustus 2011 in Maiombe te zijn vastgehouden, noch aan uw beweerde verblijf bij de grootouders van (L.), in Miconje.

Verder valt op dat u, ondanks uw afkomst uit Cabinda en uw verblijf bij uw ouders, niet weet dat de stad Cabinda ook een andere naam heeft, namelijk Tchiowa (zie informatie administratief dossier). U stelt immers desgevraagd dat Cabinda maar één naam heeft (CGVS (D.C.) p.26). Gevraagd welke dorpen of steden men tegenkomt wanneer men van de luchthaven van Cabinda naar uw ouders in Buco Zau gaat, moet u het antwoord schuldig blijven. U stelt dat alles wat er tussen ligt Cabinda is en dat er niet veel dorpen of steden zijn. (CGVS (D.C.) p.27) Hoewel er niet veel dorpen of steden zijn, is de afstand naar Buco Zau toch 120 km en kan men op kaarten die enkel de grote steden noemen al minstens twee steden op weg naar Buco Zau opmerken, namelijk Landana en Dingé (zie informatie administratief dossier). Landana noemt u echter enkel als wijk van Buco Zau (CGVS (D.C.) p.26). Deze **onvolledige verklaringen over uw regio van herkomst, tevens de regio waar u verbleven zou hebben voor uw problemen in uw land van herkomst**, tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Volgende tegenstrijdigheden kunnen bovendien vastgesteld worden tussen uw relaas en dat van uw vriendin.

Het is eigenaardig dat u geen enkel idee heeft hoe uw vriendin (J.) (volledige naam (D.S.J.F.) (CG 1310609)) u kon vinden in Miconje. U vermoedt via (L.), aangezien hij Cabinda kent en er naast zijn grootouders niemand wist waar u verbleef (CGVS (D.C.) p.27). (J.) verklaart echter dat zij via een buurvrouw van uw ouders in contact gebracht werd met iemand die uw verwondingen op traditionele wijze verzorgde (zie gehoorverslag CGVS (D.S.J.F.) (CG 1310609), p14, 15, 16). Ook valt op dat u verklaart dat u in Luanda, na uw vertrek uit Miconje, in uw eigen huis verbleef, en dit tot aan jullie vertrek uit het land (CGVS (D.C.) p.27). (J.) verklaart echter dat u bij haar en haar moeder verbleef, tot aan jullie vertrek uit het land (CGVS (D.S.), p12, 16).

Met betrekking tot jullie reis naar België, verklaren jullie beide nooit enig document in handen gehad te hebben, ook niet om het vliegtuig te nemen (CGVS (D.C.) p.14, CGVS (D.S.), p11) . Dit komt echter weinig geloofwaardig over. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, worden eenieders identiteitsdocumenten op de Nationale luchthaven van Brussel individueel en persoonlijk gecontroleerd door de federale politie. Jullie verklaring nooit zelf documenten in handen gehad te hebben, is strijdig met de veiligheidsprocedure die op de luchthaven strikt en zonder uitzondering gehandhaafd wordt en doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van jullie asielrelaas (zie informatie administratief dossier).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg ondersteunen.

Er kan worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw vriendin – (D.S.J.F.) (CG 1310609), op 5 juli 2013 gehoord op het Commissariaat-generaal - een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit Buco Zau, provincie Cabinda, waar u geboren werd op 8 april 1980. Na een ruzie ging uw moeder weg bij uw vader en sinds u zeven of acht jaar was groeide u op in Zango, Luanda, samen met uw moeder en uw zus. U volgde onderwijs tot het zevende jaar en verkocht nadien gebakjes voor uw huis, samen met uw moeder. In de eerste helft van 2010 ontmoette u (A.) ((D.C.F.A.D.), CG1310381). Jullie hadden een relatie en zagen elkaar regelmatig, afwisselend bij u thuis of bij hem. Eind 2010 vertelde (A.) u dat hij de feestdagen zou doorbrengen bij zijn ouders in Buco Zau, Cabinda. Toen hij rond februari 2011 nog niet was teruggekeerd begon u zich zorgen te maken. U probeerde zijn ouders te bellen, maar er nam nooit iemand op. U hoorde heel het jaar 2011 niets meer van (A.). In augustus 2012 besloot u naar hem op zoek te gaan. U ging naar Buco Zau en zocht naar het huis van zijn ouders. Een buurvrouw zei u dat de mensen die er woonden gearresteerd werden. Ze bracht u in contact met iemand die (A.) ‘s wonden behandelde met traditionele geneeskunde. (A.) bleek in Miconje te verblijven, bij een andere man, die ook gevlucht was. U vertrok dezelfde dag met (A.) naar Luanda, waar hij bij u en uw moeder verbleef tot aan jullie vertrek uit het land. Op 6 januari 2013 vertrokken jullie uit Luanda en op 7 januari 2013 kwamen jullie in België aan. U vroeg op 9 januari 2013 asiel aan. U bent op 2 mei 2013 bevallen van een dochter (Y.R.D.C.F.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vriend, (D.C.F.A.D.) (CG1310381), tevens de vader van uw dochter ((D.C.F.Y.R.), geboren te Tienen op 02/05/2013). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing en luiden als volgt:

“(…)Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde gearresteerd te zijn vanwege de betrokkenheid van uw vader en uw broer (A.) bij het FLEC (zie gehoorverslag CGVS (D.C.F.A.D.) p.11, 12, 15).

Hoewel u volgens uw verklaringen sinds juli of augustus 2011 niet meer in handen van de politie was (zie CGVS (D.C.) p.16), besloot u pas op 4 of 5 januari 2013 Angola te verlaten (zie CGVS (D.C.) p.13), bijna anderhalf jaar nadat u ontsnapt was uit detentie. Dit **laattijdig vertrek uit uw land van herkomst** plaatst reeds vraagtekens bij de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Men zou immers verwachten dat u alles in het werk gesteld zou hebben om – op welke manier dan ook – Angola te verlaten, indien u werkelijk geloofde dat u verdere vervolging door de Angolese overheid riskeerde.

Uw verklaringen over de betrokkenheid van uw vader en broer bij het FLEC komen weinig overtuigend over.

U stelt dat uw vader voor het FLEC werkte (CGVS (D.C.) p.11), samen met een vriend van hem, (Ad.) (CGVS (D.C.) p.15, 20), en met uw broer, (A.) (CGVS (D.C.) p.12, 20). Verder verklaart u dat uw vader verantwoordelijk was voor een afdeling van zijn regio (CGVS (D.C.) p.19) en dat hij thuis publicitair materiaal bewaarde om uit te delen tijdens bijeenkomsten van het FLEC, zoals T-shirts. Gevraagd wat hij concreet deed voor het FLEC, stelt u enkel dat hij een chef was, die mannen had die hem beschermden en altijd gewapend waren (CGVS (D.C.) p.19). U weet verder niet wat hij buitenshuis deed, en wat uw broer juist deed weet u evenmin (CGVS (D.C.) p.19). Ook de huidige situatie van het FLEC in Cabinda kan u slechts beperkt toelichten. U stelt dat zij ijveren voor de onafhankelijkheid van Cabinda (CGVS (D.C.) p.19). Gevraagd wat de beweging concreet doet om zijn objectieven te bereiken stelt u dat ze strijden om hun grondgebied te beschermen (CGVS (D.C.) p.19). Gevraagd wat ze dan op dit moment doen in Cabinda, of er bv. nog vaak gevechten zijn met het Angolese leger, bent u weigerachtig met antwoorden en stelt u in plaats daarvan voor dat ik er zelf eens ga kijken. Opnieuw

gevraagd of u weet wat voor acties het FLEC op dit moment onderneemt, stelt u dat u er niet op uitstap ging, maar er geboren bent en van daar afkomstig bent (CGVS (D.C.) p.19). **Deze vage en terughoudende verklaringen komen weinig doorleefd over.** Ten slotte stelt u dat er gevochten wordt en verwijst u naar de kolonisatie door Portugal. U kan Nzita Tiago als algemeen leider van het FLEC noemen. U kan geen concrete acties van het FLEC noemen, recente noch oudere (CGVS (D.C.) p.20). Aangezien u stelt uit een gezin te komen waarvan de leden reeds generaties lang voor de onafhankelijkheid van Cabinda strijden (CGVS (D.C.) p.23) en verklaart verward te zijn geweest met uw broer en omwille van zijn (en uw vaders) betrokkenheid bij het FLEC gearresteerd en gefolterd te zijn, zou men nochtans verwachten dat u een meer dan gemiddelde interesse aan de dag zou leggen voor de concrete situatie van het FLEC in Cabinda. U stelt dat er tijdens de verkiezingen al een aanslag was op uw vader, maar kan hierover geen details geven (CGVS (D.C.) p.20), noch kan u verklaren waarom hij gevisieerd werd tijdens deze aanslag, u stelt enkel dat hij streed bij het FLEC (CGVS (D.C.) p.20). Gevraagd of u weet wat de aanleiding was van de arrestatie in februari 2011, waarbij u zelf verward werd met uw broer, stelt u enkel dat uw vader en uw broer van het FLEC waren (CGVS (D.C.) p.23). Opnieuw gevraagd wat de concrete aanleiding was (CGVS (D.C.) p.23) stelt u nu dat de politie vragen stelde over wapens, maar u kan niet toelichten wat uw vader en broer te maken hadden met wapens, tenzij uw verklaring dat ze de wapens opnamen als militair bij het FLEC (CGVS (D.C.) p.24). Nochtans verklaarde u eerder al dat uw vader steeds gewapende bescherming had (CGVS (D.C.) p.19) en dat hij er steeds voor uitkwam lid te zijn van het FLEC (CGVS (D.C.) p.20). Men zou dus verwachten dat u de concrete aanleiding voor deze arrestatie zou kunnen toelichten, of minstens van de aanslag die voordien op uw vader plaatshad, indien u niet meer de gelegenheid had om tijdens jullie detentie in 2011 er achter te komen waarom hij in februari 2011 gearresteerd werd.

Wat betreft uw detentie in Maiombe zijn uw verklaringen eveneens lacuneus en weinig coherent.

U verklaarde dat u na uw arrestatie samen met uw vader en uw moeder naar Maiombe werd gebracht en dat uw vader daar iedereen bleek te kennen, aangezien ze allemaal lid waren van het FLEC (CGVS (D.C.) p.15). Gevraagd of u mensen kan noemen die lid zijn van het FLEC, stelt u enkel (Ad.), uw broer (A.) en uw vader te kennen, aangezien u zelf geen lid was (CGVS (D.C.) p.20). Het is weinig aannemelijk dat u tijdens uw verblijf bij uw ouders, waar uw vader steeds omringd werd door gewapende beschermers, of tijdens uw detentie, waar iedereen volgens uw verklaringen van het FLEC was, geen enkel ander lid van het FLEC bij naam zou hebben leren kennen. U verbleef enkele maanden in detentie (van februari 2010 tot juli of augustus 2011, CGVS (D.C.) p.15, 16) en werd daar opgesloten met verschillende personen in één cel (CGVS (D.C.) p.23). Toch stelt u geen namen van celgenoten te kunnen noemen (CGVS (D.C.) p.24). Nochtans bevestigt u nadien dat de persoon met wie u samen ontsnapte ook bij u in de cel zat en dat zijn naam (L.) was (CGVS (D.C.) p.24). Hoewel u ongeveer een jaar bij hem stelde verbleven te hebben (CGVS (D.C.) p.6, 7), kan u zijn volledige naam niet noemen, noch weet u of hij werkelijk lid was van het FLEC. Omwille van het bovenstaande kan er nog weinig geloof gehecht worden aan uw bewering van februari 2010 tot augustus 2011 in Maiombe te zijn vastgehouden, noch aan uw beweerde verblijf bij de grootouders van (L.), in Miconje.

Verder valt op dat u, ondanks uw afkomst uit Cabinda en uw verblijf bij uw ouders, niet weet dat de stad Cabinda ook een andere naam heeft, namelijk Tchiowa (zie informatie administratief dossier). U stelt immers desgevraagd dat Cabinda maar één naam heeft (CGVS (D.C.) p.26). Gevraagd welke dorpen of steden men tegenkomt wanneer men van de luchthaven van Cabinda naar uw ouders in Buco Zau gaat, moet u het antwoord schuldig blijven. U stelt dat alles wat er tussen ligt Cabinda is en dat er niet veel dorpen of steden zijn. (CGVS (D.C.) p.27) Hoewel er niet veel dorpen of steden zijn, is de afstand naar Buco Zau toch 120 km en kan men op kaarten die enkel de grote steden noemen al minstens twee steden op weg naar Buco Zau opmerken, namelijk Landana en Dingé (zie informatie administratief dossier). Landana noemt u echter enkel als wijk van Buco Zau (CGVS (D.C.) p.26). Deze **onvolledige verklaringen over uw regio van herkomst, tevens de regio waar u verbleven zou hebben voor uw problemen in uw land van herkomst**, tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Volgende tegenstrijdigheden kunnen bovendien vastgesteld worden tussen uw relaas en dat van uw vriendin.

Het is eigenaardig dat u geen enkel idee heeft hoe uw vriendin (J.) (volledige naam (D.S.J.F.) (CG 1310609)) u kon vinden in Miconje. U vermoedt via (L.), aangezien hij Cabinda kent en er naast zijn grootouders niemand wist waar u verbleef (CGVS (D.C.) p.27). (J.) verklaart echter dat zij via een buurvrouw van uw ouders in contact gebracht werd met iemand die uw verwondingen op traditionele wijze verzorgde (zie gehoorverslag CGVS (D.S.J.F.) (CG 1310609), p14, 15, 16). Ook valt op dat u verklaart dat u in Luanda, na uw vertrek uit Miconje, in uw eigen huis verbleef, en dit tot aan jullie vertrek uit het land (CGVS (D.C.) p.27). (J.) verklaart echter dat u bij haar en haar moeder verbleef, tot aan jullie vertrek uit het land (CGVS (D.S.), p12, 16).

Met betrekking tot jullie reis naar België, verklaren jullie beide nooit enig document in handen gehad te hebben, ook niet om het vliegtuig te nemen (CGVS (D.C.) p.14, CGVS (D.S.), p11) . Dit komt echter weinig geloofwaardig over. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, worden eenieder's identiteitsdocumenten op de Nationale luchthaven van Brussel individueel en persoonlijk gecontroleerd door de federale politie. Jullie verklaring nooit zelf documenten in handen gehad te hebben, is strijdig met de veiligheidsprocedure die op de luchthaven strikt en zonder uitzondering gehandhaafd wordt en doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van jullie asielrelaas (zie informatie administratief dossier).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg ondersteunen. (...)

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat uw relaas voor het CGVS op manifeste wijze afwijkt van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Voor het CGVS verklaarde u immers dat u de dag dat u (A.) vond samen met hem terugkeerde naar Luanda (CGVS (D.S.), p12, 16) en dat u nadien op zoek ging naar hulp (CGVS (D.S.), p17). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u alleen terugkeerde naar Luanda met een binnenlandse vlucht en dat u (M.) op de luchthaven ontmoette en dat (M.) besloot u te helpen (zie vragenlijst CGVS, punt 3.5, ingevuld door DVZ, aan u voorgelezen in het Portugees en door u ondertekend op 16 januari 2013). Uw verklaring meteen samen met (A.) teruggekeerd te zijn naar Luanda, is strijdig met uw eerdere verklaring voor DVZ dat u alleen terugkeerde.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/4, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en artikel 3 EVRM.

Verzoeker was niet eerder in staat te vertrekken. Hij onderging folteringen, voornamelijk aan zijn been, waarvoor hij op heden nog wordt behandeld en kon dus niet zomaar vertrekken zonder de hulp van een derde. Hij had tevens de hulp nodig van andere mensen die hem in contact konden brengen met een smokkelaar, diende te beschikken over de nodige middelen en moest zijn reis kunnen ondergaan.

Verzoeker kon inzake de betrokkenheid van zijn vader en broer bij het FLEC maar de informatie geven waarover hij zelf beschikte. *"Hij had niet zo een grote interesse in het FLEC, in de activiteiten van zijn vader en zijn broer"* doch kon wel enige informatie geven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) gaat voorbij aan het feit dat verzoekers vader thuis niet vertelde waar hij mee bezig was, hetgeen niet ongewoon is voor iemand die gewapende bescherming geniet en lid is van het FLEC. *"Ook zal de pijn die meneer heeft gehad tijdens het verhoor aan zijn been, mede een invloed hebben gehad op de antwoorden die hij gaf"*. Men kan niet verwachten dat hij de pijn gewoon opzijzet en doorleefd overkomt, zeker gelet op de duur van het interview.

Ook in het kader van zijn verklaringen inzake zijn detentie, gaat het CGVS voorbij aan de pijn die verzoeker had tijdens het verhoor en die mede een invloed had op zijn antwoorden.

Dat hij de andere naam voor Cabinda niet kende, wijt verzoeker aan het gegeven dat hij daar niet zijn hele leven verbleef en dat hij en zijn familie slechts over Cabinda spraken.

Verzoeker heeft met verzoekster geen gesprek gehad over de manier waarop zij hem vond doch baseerde zich op een vermoeden. Bijgevolg is er geen tegenstrijdigheid.

Verzoekende partijen bevestigen geen document in handen te hebben gehad tijdens hun reis en weten niet hoe zij door de controles geraakten. Wel weten zij dat zij deze zonder problemen konden passeren.

2.1.2. Verzoekende partijen voegen een aantal medische stukken bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat verzoeker in België behandeld wordt aan zijn been (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen preciseren niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. Verzoekende partijen duiden evenmin aan op welke wijze het proportionaliteitsbeginsel zou (kunnen) zijn geschonden. Hoe dan ook is dit beginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in deze procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.3. Verzoekende partijen verstrekken geen toelichting inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

Daargelaten deze vaststelling, is de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom zij al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.7. Verzoekende partijen brengen niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van hun voorgehouden identiteit, asielrelaas en reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Daar waar verzoekende partijen een aantal van de in de bestreden beslissingen aangehaalde vaststellingen trachten toe te schrijven aan de pijn die verzoeker had tijdens het gehoor en aan de invloed die dit op zijn antwoorden zou hebben gehad, dient te worden opgemerkt dat dit betoog bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens zijn gehoor bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor en dat geen van beide enige opmerking formuleerde omtrent het gegeven dat verzoeker ingevolge pijn niet in staat zou zijn om het gehoor te volbrengen of om volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit dergelijke problemen niet worden afgeleid (administratief dossier verzoeker, stuk 4). Het *post factum* aanhalen van deze problemen, na te zijn geconfronteerd met de negatieve beslissingen waarin een aantal vaststellingen worden gedaan, is dan ook niet ernstig. Dit klemt nog des te meer daar uit de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten duidelijk blijkt dat de beweringen van verzoekende partijen niet kunnen worden aanvaard (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Wanneer verzoeker, nadat deze op 3 juni 2013 een resectie onderging, werd ontslagen uit het ziekenhuis op 11 juni 2013 en Dalacin kreeg als nabehandeling, op 12 juli 2013 (hetzij een week na het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS op 5 juli 2013) werd teruggezien ter controle, werd namelijk het volgende vastgesteld: *“Sinds de resectie en nabehandeling met Dalacin is er niet de minste pijn meer, en ook geen enkel wondje meer. Het litteken van de excisie is volledig genezen. Met de fixator zijn er geen problemen, en de patiënt kan vlot stappen op de beugel die op het kader gemonteerd is”*.

Verzoekende partijen trachten verzoekers gebrek aan kennis omtrent de activiteiten van zijn vader en zijn broer voor het FLEC, over het FLEC, over de aanleiding voor en de omstandigheden van de aanslag op zijn vader en over de concrete aanleiding van zijn arrestatie ten onrechte te vergoelijken doordat zijn vader hierover niet veel zou hebben verteld. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verzoeker aangaf dat hij stamde uit een gezin waarvan de leden reeds generaties lang voor het FLEC streden, dat zijn vader en broer lid waren van het FLEC, dat zijn vader steeds gewapende bescherming had en dat zijn vader er steeds voor uitkwam dat deze lid was van het FLEC. Bijgevolg mocht van hem een meer gedegen kennis worden verwacht. Waar verzoekende partijen bovendien stellen dat verzoeker geen grote interesse had in de activiteiten van zijn vader en broer en in deze van het FLEC in het algemeen, dient te worden vastgesteld dat deze opmerking getuigt van desinteresse voor de voorgehouden problemen en de ernst en de geloofwaardigheid van hun vrees ondermijnt. Indien verzoekende partijen ingevolge de activiteiten van verzoekers vader en broer voor het FLEC het land hadden dienen te verlaten, en dit nadat verzoeker ingevolge hiervan zou zijn gearresteerd, gedetineerd en gefolterd, kon van verzoeker, te meer gelet op diens hoger aangehaalde familiale achtergrond, omtrent het voorgaande redelijkerwijze een meer dan gemiddelde interesse worden verwacht.

Verzoekende partijen voeren, naast de reeds aangehaalde verklaring over de pijn die verzoeker zou hebben geleden tijdens het gehoor, geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden motieven inzake verzoekers detentieperiode in Maiombe. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Gelet op verzoekers lacunaire en incoherente verklaringen ter zake, kan aan zijn vermeende detentie geen geloof worden gehecht.

Daarenboven kan ten aanzien van deze vermeende detentie en de hierop volgende periode van onderduiken worden vastgesteld dat verzoeker hierover kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde. In

de vragenlijst stelde hij dat hij werd gearresteerd in februari 2011 en werd vastgehouden tot augustus 2012, waarna hij nog diezelfde maand werd teruggevonden door zijn vriendin, in Micoje, bij de grootouders van zijn ontsnapte medegevangene (administratief dossier verzoeker, stuk 11, p.4). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter duidelijk dat hij reeds in de maand voorafgaand aan augustus en bijgevolg in juli naar Miconje ging. Wel herhaalde hij aanvankelijk dat hij aldaar geen maand is gebleven en reeds in augustus werd gevonden (administratief dossier verzoeker, stuk 4, p.6). Later wijzigde hij zijn verklaringen echter opnieuw, beweerde hij reeds veel eerder te zijn ontsnapt en veel langer in Miconje te zijn geweest. Hij preciseerde immers dat hij ongeveer een jaar in Miconje verbleef alvorens zijn vriendin hem er vond, met name van juli 2011 tot augustus 2012 (*ibid.*, p.7, 16).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt dat het eigenaardig is dat verzoeker geen idee bleek te hebben over hoe verzoekster hem vond in Miconje doch stelde te vermoeden dat dit via L. gebeurde, terwijl verzoekster zelf verklaarde dat zij verzoeker op een andere wijze terugvond. Dat verzoekende partijen hierover nooit zouden hebben gesproken kan niet worden ernstig genomen. Redelijkwijze kan worden verwacht dat dit één van de eerste zaken zou zijn waarover zij het zouden hebben gehad nadat zij werden verenigd. Minstens kan worden aangenomen dat verzoeker zich hierover zou hebben geïnformeerd in het kader van onderhavige asielaanvraag.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen verder volledig ongemoeid, daar waar hierin wordt vastgesteld dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de plaats waar zij zouden hebben verbleven nadat zij vertrokken uit Miconje, alsmede dat zich een manifeste tegenstrijdigheid voordoet in verzoeksters verklaringen aangaande haar terugkeer naar Luanda. Deze tegenstrijdigheden vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoekende partijen niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het beweerde asielrelaas van verzoekende partijen. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers medische problemen zouden zijn opgelopen in de omstandigheden zoals door hen geschetst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekende partijen voeren geen argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de *sub* 2.2.7. vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS